

”Det ingen ser”

“Fredrik! Kolla på det här! Är det din unge?” skrattade mamman, “10 A:n? Det är ju sjukt!”. Hon viftade betygspappret som om det vore en flagga medan Ludvig sprang upp till sitt rum. På väggarna längs trappen hängde soliga familjefoton. En leende pappa som kastar sin son i luften.

“10? Jag vet inte ens om jag var godkänd i så många ämnen,” muttrade pappan. Kaffekoppen klirrade när han ställde ner den i diskhon. “Nä men få se på det!” sa han och ryckte pappret av henne. “A i tyska... A i musik... Men vafan? Mona, såg du hans idrottsbetyg?”.

Mamman rynkade pannan. “D?” fnyste hon, “Hur kan han ha D som?”.

“Det här kan inte stämma!” utbrast pappan, “D kan man ju få utan att ha med sig ombyte.”. Han drog fingret nedför pappret till rektorns namnunderskrift. “Mackan har till och med skrivit under det här! Vi spelade i samma lag, hur kan han ge min son ett D?”.

Ludvig hörde föräldrarnas röster från köket. Han stängde dörren bakom sig och satte igång musik för att slippa lyssna. På bordet brände lampans sken matteläxan han inte hade börjat på.

Pappan slängde sig i läderfåtöljen och tände TV:n. “Ibrahimovic gör det igen!” skrek högtalarna. Pappan skrattade högt medan han slet upp en chipspåse lite för exalterat. Potatischipsen flög över lädret och golvet. “Men Fredrik...” tänkte mamman utan att säga något.

Ludvig rev sig i håret. Egentligen kunde han inte fokusera på matten med musiken igång men han behövde dränka rösterna nerifrån. Han stirrade tomt på talet han fastnat på. Lampan kändes för stark. Musiken var för hektisk. Ludvigs mage kurrade, han hade bara ätit en banan under lunchen.

Fastän pappan höjt TV:ns volym rejält skrek han högre än läktarna. “DOMARJÄVEL!” röt han mot skärmen. Mamman stängde tyst sovrumsdörren bakom sig och lyfte upp täcket från golvet. Hon tog på sig sina hörlurar och la kudden över huvudet.

Pappans fotboll överröstade Ludvigs musik. Matteboken nästan bad om att rivas sönder. Magen vred sig av smärta. Han gned sina ögon och höjde volymen till max.

Basen fick hela övervåningen att darra. Mamman drog täcket över huvudet, hon visste vad som skulle hända. Pappans ögonbryn sänktes som åskmoln i pannan. “Ludvig, för i helvete!” skrek han för att överrösta fotbollsarenan och orkestern, “Jag försöker koncentrera mig!”.

Ludvig var inte på humör att bråka men han var för hungrig för att låta bli. Han sänkte volymen men stampade hårt i golvet. Egentligen visste han vad som skulle hända.

Pappan flög ur fåtöljen och rusade upp. “Vad har jag sagt om att stampa i golvet?” skrek han medan han stampade upp för trappen. Ludvig satt kvar i sin stol tills pappan kastade upp dörren. Pappan tog högtalaren och slängde den hårt i väggen. Ludvig kastade sig upp från stolen. “Vad fan är ditt problem?” skrek han. Pappan pekade med hela handen på honom och röt: “Så det är fel när jag har sönder dina saker men inte när du stampar i mitt golv?”. Ludvig försökte svara men pappan fortsatte: “Vet du vad? Det står disk nere i köket som du inte tagit bort. TV-rumsgolvet behöver dammsugas. Du har för fan bara ett D i idrott, och du grinar över en jävla högtalare?” Ludvig stirrade honom rakt i ögonen. “Är du seriös? Jag ställde mig och diskade så fort jag kom hem när det var ni som ätit middag!”

Pappan sträckte ut handen mot den trasiga högtalaren. Ludvig tog ett steg närmare och slog bort hans hand. “Rör inte mina grejor!”. Pappan tog också ett steg närmare. “Stoppa mig,” sa han och slet åt sig det närmsta han kom åt. Ludvig hann inte stoppa honom. Pappan rev ut flera sidor ur matteboken.

“Jävla missfoster! Jag sa låt bli mina grejor!” skrek Ludvig och kastade sig på honom. Han var inte stor nog att få omkull pappan men han slog hejvilt omkring sig. Pappan knuffade bak Ludvig mot sängen, han tänkte att det kanske räckte så. Om Ludvig bara höll käften nu skulle det inte behöva gå längre än så här. Pojken slog i sitt ben men bet ihop. Ludvig slog och bet och sparkade mot sin pappa. Det blir lätt så när man är mindre. Pappans blick mörknade. “Jag hatar dig!” skrek Ludvig. Pappans käke spändes. “Du bara förstör!” Pappan knöt nävarna. “Missfoster!”

Ludvig föll bak på sängen. För en stund såg han ingenting. Trots att han slog i sängkanten hårt var det inte vad han kände. Smärtan pulserade i kinden. Pappan stod kvar, iskall. Ludvig kunde knappt andas, han hulkade och kinderna blev röda av tårar. Han ställde sig upp skakande och höll ut sina armar mot pappan, pappan som precis slagit honom. Den mörka blicken blev orolig, pappan förstod att han gått för långt. Han kramade om sin son. Det kändes som en

evighet. De släppte varandra och pojken torkade sina tårar på tröjärmen. Pappan böjde sig ner och plockade upp de utslitna sidorna. Han vecklade ut dem igen. "Behöver... behöver du... behöver du..." försökte pappan säga men hann inte avsluta meningen innan Ludvig svarade "ja".

Ludvigs alarm pep. Han hade inte ens märkt att han somnat men pappan måste ha lagt honom på sängen. Han nästan rullade ur sängen innan han drog på sig kläderna och bäddade efter sig. Han skyndade sig nedför trappen, förbi fotot på sin leende pappa och sig själv som barn. Pappan väntade på honom i köket. På bordet stod tre skålar med fil och flingor. De såg på varandra en kort stund. "Jag har brett mackor," sa pappan snällt, nästan som han menade det, "med ost, som du vill ha dem." Ludvig log, också nästan som han menade det, och sa "tack". Ludvig satte sig till bords och pappan frågade med mjuk röst: "Vill du ha skjuts till skolan?". Solen sken in genom köksfönstret. Ludvig visste att det inte skulle bli bra den här gången heller. Det skulle bara gå runt igen, som det alltid gjorde. Men just i dag skulle han passa på att må bra. Så länge läxorna blir gjorda märker ingen annan att något är fel.